

ANTONI MAS i CASTELLTORT

De 1970 a 1980: 17 exposicions col·lectives d'artistes i artesans.

Grup Escultòric al vestíbul de la Caixa de Pensions de Vila-seca. 1978.

Dues escultures seleccionades a la VII^a Biennial Internacional d'Art en el Deport en Barcelona. 1979.

Exposició al Centre de Lectura de Reus. 1980.

Premi Fi de Carrera de l'Escola d'Art de Tarragona. 1980.

L'Antoni Mas és fill de Vila-seca, d'aquesta Vila-seca de carro i mula, de carrers de terra i de tertulies al taller. Es un artista del ferro i un dels homes més populars que tenim. Quan l'Antoni Mas parla s'oblida de totes les formalitats i es va endinsant en un llarg monòleg, en el que ens relata els pormenors de les dificultats en que es va trobant. La seva mirada profunda i perfectament dirigida cap els ulls de l'interlocutor, està perfectament armonitzada amb un somriure, barreja d'ingenuïtat i ironia. Aquesta ironia distant que tenen les persones que saben amb completa certitud allà on es troben en cada moment.

Aquest any has acabat els estudis a l'Escola d'Art i sabem que t'han donat un premi, ens vols explicar en què consisteix?

- És un premi que es dona no a una obra en concret si no a tot un historial de treball, és com un premi de fi de curs. La quantitat és de 100.000 ptes i aquests diners són donats per l'empresa DOW Chemical. Això posa-ho, perquè aquesta gent volen fer una mica de propaganda, ja que són els que donen els diners. El jurat, però, està compost per professors de l'Escola. Per mi és com una beca que hi tinc de donar uns resultats.

Quines coses has après a l'Escola d'Art?

Mira, quasi tothom en parla malament, s'en quixen i tot això, però a mi m'ha anat molt bé, he descobert moltes més possibilitats, i m'he enriquit molt, pel fet de que m'han exigit molt; després també, pel contacte que tens amb d'altra gent. El fet solament d'estudiar la història de l'art et fa entendre millor l'experiència de l'altra gent. M'han ensenyat dibuix i jo aquí he fet el gran descobriment: el dibuix, per mi és una sensació molt íntima, ja que fins a l'escola sempre havia treballat només en ferro.

Què representa per tu el ferro?

- Per mi és la cosa en que m'és més fàcil parlar. Jo agafo el ferro i... i en perdo. És un llenguatge.

En el teu ofici què has après del teu pare?

- Bàsicament he après un ofici i sobre tot a fer-lo bé fet, d'una manera molt meticulosa. El meu pare m'ha ensenyat, com et diria... la gramàtica d'aquest llenguatge que parlava abans. Després ha vingut una opció més personal.

Quina diferència creus que hi ha entre artista i artesà?

- (riu, s'ho romia, i contesta). Jo crec que l'artesà agafa una tècnica i plasma allí unes tradicions i costums. Això de l'artista ja en fa més respecte. A través d'una cosa immaterial busca una interpretació de la societat, dona testimoni del moment històric en què es troba. És com una mena de bruixot que té una màgia i sap el que li agrada a la gent. Si el que jo faig agrada a la gent és perquè jo soc entre la gent,

no et creuis, que és una mica complicat tot això.

Perquè creus que la gent no compra peces d'artesans o artistes?.

- Mira, la gent maleducada no ho és; es comporta segons l'educació que s'els ho ha donat. Trobaries moltes cases que estan arreglades de la mateixa manera, això vol dir que hi ha una uniformitat, una educació estereotipada; no hi ha ningú que els hagi fet sentir un altra cosa.

Has pensat mai en dedicar-te a ensenyar el que saps?.

- El que tinc clar és que l'ensenyament és vocacional, i que sempre s'ha d'ensenyar cada vegada millor; no vol dir que un dia ho faci, però de moment em vull dedicar a treballar el ferro, que tinc molta feina i moltes perspectives. El que si m'ha agradat fer és ensenyar a una colla de joves com es fa un drac, és fantàstic poguer descobrir la imaginació!, ja que es poden arribar a fer carotes, gegants, "nanos", etc.,

A partir d'aquí, segueix parlant de moltes coses més encara: del Portal de Sant Antoni que ha fet, del Sr.Saumells, del seu viatge a Atenas, de l'influència que ha tingut a la seva vida Josep Forasté del Castell, de com entén ell el moment polític municipal, de que si l'Ajuntament s'enfón perden tots, i així, sentint-lo parlar penses que l'Antoni Mas no té prejudicis; és un ser clar i transparent i com més l'escoltes més clar encara el veus i penses que és un orgull poguer ser amic seu.

Col·lectiu de Redacció.

